

Μιχαήλ Μήτρας

Μηχανή Αναζήτησης

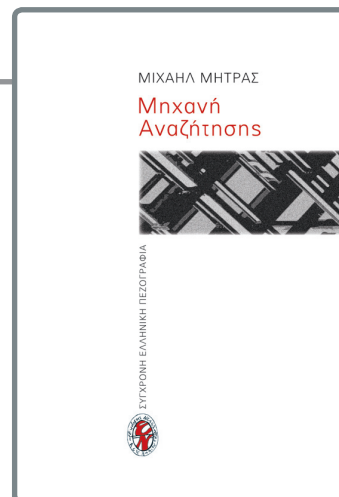
πεζό-γραφήματα

Σειρά: Σύγχρονη ελληνική πεζογραφία

ISBN: 978-960-211-899-3

Δεκέμβριος 2008

Σελ.: 216 • Τιμή: € 15,00

Στο βιβλίο έχουν συγκεντρωθεί δημοσιευμένα και ανέκδοτα κείμενα πεζογραφικής φόρμας του συγγραφέα, ο οποίος παράλληλα γράφει ποίηση και “ζωγραφίζει” οπτικά ποιήματα. Ο τόμος καλύπτει την περίοδο 1972-2006.

Από χρόνια η κριτική έχει επισημάνει ότι ο Μ.Μ. υιοθετώντας μια εικονοκλαστική γραφή δεν ακολουθεί τις συμβατικές μορφές αφήγησης, επειδή προφανώς θεωρεί ότι αυτές δεν μπορούν να αποδώσουν τη σύγχρονη πολυδιάστατη πραγματικότητα. Μια “στάση” που τον συνδέει βέβαια με το μοντερνιστικό κίνημα του 20ού αιώνα και με όσους δείχνουν να πιστεύουν ότι οι βασικές του αρχές ισχύουν και σήμερα, δηλ. την εποχή του “μεταμοντερνισμού”, όπως έχει χαρακτηριστεί αυτή από καιρό.

«Καθοριστική για την επιλογή τεχνοτροπίας του συγγραφέα είναι η απουσία κάθε ουσιαστικής επικοινωνίας ανάμεσα στα πρόσωπα. Παρουσιάζεται ένας κόσμος όπου τα πρόσωπα είναι στην πραγματικότητα το περιβάλλον τους, ο σωρός ασύνδετων καθημερινών πράξεων μιας ζωής που παραλύει χαμένη στο πλήθος της λεπτομέρειάς της.

Επίτευγμα αποτελεί ο πλούτος και η ποικιλία των εικόνων στην απόδοση ακριβώς του όγκου της λεπτομέρειας, η ευφύια στην επιλογή τους και την ειρωνική τους αντιπαράθεση μέσα στη φαινομενική ασυναρτησία της δομής των κειμένων. Από λίγο-πολύ συμβατικές περιγραφές ή δείγματα επιμελημένης πρόζας περνάμε σε σχήματα υπαινικτικά, ελλειπτικά, σε εναλλακτικές εκδοχές περιγραφής του ίδιου αντικειμένου, σε βασανιστικές επαναλήψεις που τονίζουν και συγχρόνως αυτοαναιρούνται, σε θραύσματα λόγου. Όλες αυτές οι απόπειρες είναι το πρίσμα μέσα από το οποίο περνά το μοναδικό μήνυμα, όχι όμως πριν επιδειχθούν και αποδειχθούν διάφορες οριακές δυνατότητες της γλώσσας ως μέσου επικοινωνίας.

Ο Μιχαήλ Μήτρας δεν μοιάζει να ακολουθεί τη μόδα και να σαλπίζει το τέλος της λογοτεχνίας. Το μήνυμά του είναι το γλωσσικό πρόβλημα μιας εποχής όπου η πολυπλοκότητα και χαοτικότητα των μεγαλουπόλεων καθιστούν τον άνθρωπο ανίκανο να συλλάβει την κατάστασή του. Με αυτή την έννοια τα κείμενα αυτά είναι αντιπροσωπευτικά μιας εποχής και διεκδικούν τη θέση τους στους αναγκαίους πειραματισμούς της σύγχρονης ελληνικής πεζογραφίας.»

ΚΡΙΤΩΝ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ